

Arrest

nr. 164 363 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, afgeleid uit het ontbreken van het rechtens vereiste belang. Zij laat gelden dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, omdat zij gelet op de gebonden bevoegdheid die volgt uit artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (Op 11/06/2014 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen). De verwerende partij beschikt in casu over een gebonden bevoegdheid.

Specifiek wat haar kritiek ten aanzien van het ontbreken van een motivering voor de vermelde termijn om het grondgebied te verlaten betreft, stelt de Raad zich de vraag naar het belang dat de verzoekende partijen hebben bij het aanvoeren van deze kritiek nu er reeds meer dan 30 dagen zijn verstreken sinds de betekening van de bestreden beslissingen en zij zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevinden. Zodoende stelt hun kritiek op dit punt hun niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissingen.

Bovendien kunnen zij steeds bij gemotiveerd verzoek om de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten verzoeken conform artikel 74/14 §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Hoe dan ook, het loutere feit dat de verwerende partij in casu over een gebonden bevoegdheid beschikt, leidt niet noodzakelijkerwijze tot de conclusie dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij het beroep.

De Raad stelt vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen.

Er mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Wat de kritiek van de verzoekende partijen met betrekking tot artikel 3 en 13 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen hekelen dat het beroep tot nietigverklaring en/of de vordering tot schorsing geen schorsend karakter heeft en hiermee kritiek op de Vreemdelingenwet uiten. De Raad merkt op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. Hij mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissingen geldende wetgeving op correcte wijze werd toegepast.

Voor zover zij stellen dat de bestreden beslissingen een vrijbrief zouden betekenen om de verzoekende partijen alvorens de totstandkoming van een definitieve beslissing in de asielprocedure, te verwijderen, wijst de Raad er op dat deze kritiek feitelijke grondslag mist. De Raad heeft het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag verworpen op 8 september 2015 bij arrest met nr. 152 000.

Er dient ook op gewezen te worden dat het indienen van een beroep met schorsende werking tegen een beslissing van de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet - hoe dan ook - niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit wordt uitgereikt, doch enkel de gedwongen uitvoering ervan schorst gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. De bestreden beslissingen houden geen gedwongen terugkeer in naar het land van herkomst.

Voor zover zij verwijzen naar het arrest van het EHRM Josef t. België van 27 februari 2014, dient er te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken zich in dezelfde omstandigheden te bevinden als de betrokkene in het arrest Josef.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM volledig onbesproken laten in die zin dat zij op geen enkele wijze concrete elementen aanbrengen om voormelde schending aan te tonen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Dienvolgens dient er met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM op gewezen te worden dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantonen.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat ze haar rechtens vereiste belang behoudt gezien de gebonden bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, afgeleid uit het ontbreken van het rechtens vereiste belang, dient te worden aangenomen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 21 januari 2016 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 1 maart 2016, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 11 januari 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP'en volharden in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift en merken op dat een cassatieberoep werd ingediend tegen het arrest van de Raad in volle rechtsmacht. De procedure kan aldus nog niet als afgesloten worden beschouwd.”

2.4. De kritiek van de verzoekende partijen ter terechtzitting met betrekking tot het ingediende cassatieberoep tegen het arrest van de Raad in volle rechtsmacht en de bewering dat hierdoor de procedure nog niet is afgesloten, mist feitelijke grondslag. Op 28 oktober 2015 werd bij beschikking nr. 11587 het ingediende cassatieberoep door de Raad van State niet-toelaatbaar verklaard en aan de verzoekende partijen op 16 november 2015 ter kennis gebracht, aldus tonen de verzoekende partijen niet langer aan een actueel belang te hebben bij hun grief.

2.5. Voor zover de verzoekende partijen op 21 januari 2016 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volharden in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 11 januari 2016, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het beroep is, wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU